

V RAKOUSKU JAKO DOMA

Po rozvodu jsem jako čerstvá důchodkyně zůstala sama, a bylo nad slunce jasné, že z mého vyměřeného důchodu nebudu schopná se uživit. Můj muž odešel za mladší ženou a tak jsem se o sebe musela postarat sama. Rakouská rodina u které jsem začínala, byla jedna z nejbohatších rodin, kterou jsem si mohla představit jen ve snu. Nastoupila jsem jako uklízečka s chabou znalostí němčiny. Nikdo z nich neuměl slovíčko česky. S nástupem mi vyvstala potřeba naučit se vše, co se týkalo domácnosti, zahrady a všeho ostatního. Věcí, které jsem musela umět pojmenovat, bylo moc. Měli velký dům o 12ti místnostech, 2 kuchyně, navíc 1 letní u rybníka, obrovskou halu pro návštěvy s vinotékou. Také rozlehlou zahradu, o kterou jsem se starala s mladší kolegyní, 3 stáje a velkou jízdárnu, kde pracovala další 2 mladá děvčata. V jízdárně byla také kancelář, dva pokoje s koupelnou pro hosty a byt pro rodinu z rakouska, která měla pronájem stájí a jízdárny. Pan Kubat / majitel/ pracoval jako president nadnárodní společnosti a přes týden se doma moc nezdržoval. Byli to milí a skromní lidé, na své poměry a k nám se chovali, jako bychom patřili k rodině. Když odjížděli na dovolenou, musela jsem spát v domě, abych se starala o dvě angorské kočky a dva psy. Samozřejmě se mnou spali v posteli, protože na to byli zvyklí, když byli páníčci doma. Žádní hlídači to nebyli a měla jsem vždy dojem, že kdyby se tam někdo vloupal, musela bych bránit já je a ne naopak.

Jinak jsme přijížděli na osmou hodinu a pracovali do dvou odpoledne od pondělí do pátku. Když jsem přijela poprvé do práce, paní mi řekla, že je tam nepořádek. Kdybych já měla takhle uklizeno doma, měsíc bych na nic nesáhla. Ale rozkaz je rozkaz a já uklízela neexistující prach, cídila okna, umývala koupelny, prala, žehlila, starla se o sekání rozlehlé zahrady, plela záhony se zeleninou, květinové a okolo rybníka zastříhávala a vystříhávala vše přerostlé, venčila psy, česala kočky, angorské a myslela na to, jak nerada jsem uklízela po mých čtyřech dětech. Ještě měli dvě venkovní pergoly spoustu koryt s květinami a

proto bylo práce plno. Byly jsme na to dvě a nikdy se nestalo, že bychom si mohli říct, že je vše hotovo. Byla jsem za tu práci dobře placená, takže se mi to i začalo líbit. Taky jsem od časného jara až do pozdního podzimu trávila venku, když nepršelo skoro všechn čas, takže jsem byla už v květnu opálená jak ašant a všichni mí známí se ptali, kde u moře jsem tak ztmavla.

Pomalou, ale jistě jsem se naučila pojmenovat vše od vysavače, nůžek, motyky, hrábí a koření. Paní také někdy poprosila o pravé české buchty a koláče, které jsem doma upekla a paní ráda zaplatila. Oči mi přecházely nad množstvím bot a oblečení. Samozřejmě drahých a kvalitních. Jednou za čas vzala kostýmy, šaty, svetry, sukně halenky a trička a darovala mi je, protože potřebovala místo ve skříni pro nové a modernější. Měly jsme stejné postavy, byly jsme stejně staré a protože bylo vše kvalitní, sedělo mi to jako ulité. Když jsem se do toho oblékla v Česku, lidé, kteří mě neznali, si mysleli, že oplývám kdovíjakým bohatstvím. Pracovala jsem tam 6 let a vše šlo dobře do chvíle, než pan Kubat odešel do důchodu. Místo zaslouženého odpočinku dostal rakovinu slinivky a žádné peníze světa mu nemohly pomoci. Tu dobu tam jezdilo spoustu právníků, kteří připravovali závěť a tak jsme byli svědky toho, že člověk, který věděl, že umře, musí fungovat do posledního dechu, aby zanechal vše v naprostém pořádku. I to svědčilo o jeho zodpovědnosti k rodině. Do roka skonal.

Paní se rok probírala ze šoku nad jeho ztátou. Později nám řekla, že jen díky tomu, že jsme přijeli do práce a ona musela říct co se který den bude dělat, přežila tu hroznou dobu po jeho smrti. Pak zjistila, že dům ve kterém žili je pro ni moc velký a nechala si v Gmündu postavit nový, malý bez schodů. Říkala, že na stáří jí to bude stačit. Byla tam pochopitelně také letní kuchyň, krytý bazén a posezení venku. Vše přepyčové. Ovšem zjistila, že už nebude potřebovat dvě uklízečky a tak po společné dohodě bylo na mě, abych odešla jinam. Pochopitelně. Jitka, moje kolegyně byla mladší, takže byl předpoklad, že jí poslouží co nejdříve to půjde a ona si nebude muset zvykat na někoho nového. S jejím

doporučením pro mne nebylo těžké najít si v Rakousku jinou rodinu. Její kamarádka potřebovala pečovatelku ke svým rodičům. Maminka měla alzheimra spolu spoustující demencí a tatínek ještě chodil a dokázal se jakž takž obstarat. Nechtěla je umístit do domova důchodců a tak jsem tam nastoupila. S podmínkou, že když to nebudu zvládat, odejdu. Do práce jsem přijela na osmou a domů jsem odjížděla v pět odpoledne. Pak se o paní staral pan Riha, který jen dohlédl, aby šla do postele včas. Musím podotknout, že jsem z toho měla veliký strach, protože o staré lidi jsem nikdy nepečovala. Zjistila jsem si o nemoci paní Rihové co se dalo. Tato nemoc lidem brala paměť a oni žili v určité době, paní byla například přesvědčená, že je jí 20 let a má malé děti. Koupili jsme jí velkou plyšovou hračku, takového ježka. Vypadal jako mimino a paní bez něj neudělala krok, pořád mu něco šeptala a chtěla ho krmit, takže když jsem udělala třeba pudink, cpala mu ho do pusy a zmazala ho, že byl celý opatlaný. Musela jsem ho dát do pračky na ten nejkratší program, řekla jsem jí že se koupe a pak jsem ho sušila fénem, aby ho zase mohla chovat. Po celou tu dobu mě hlídala, abych mu nějak neublížila. To ovšem byl máček proti další nepříjemnosti která mi vadila trůchu víc. Protože byla paní na plínách, musela jsem jí každé ráno převléct do suchého a počuranou postel převléct, vyprat a paní umýt, aby byla spokojená. Přes den si došla na záchod sama, ale utřít jsem jí musela já. Už jako malá jsem se dávila i jen pohledem na něco takového a tak to pro mne byl samozřejmě velký problém. Dávila jsem se neskutečně a tak jsem co chvíli odbíhala pro něco a rozdýchávala to zvracení, aby to na mě neviděla paní, nebo pan Riha. Ale člověk zvykne na vše a po roce už mi to žádný problém nedělalo. Paní už byla tak špatná s pamětí, že ona, která pracovala jako prodavačka, nepoznávala číslice, neuměla se podepsat, nemohla číst. Denně, když v kuchyni obědvala, dívala se z okna a říkala: " Podívej , jak ty stromy vyrostly. Byly to smrky břízy, kaštany už hodně vysoké a ona jak si žila ten svůj život dvacetileté dívky, tak vždy říkala, že včera byly ještě malé. Bylo jim 89 a pánovi 90 let, tak je musela zákonitě

pamatovat, když je sázeli. Proto se denně divila, jak vyrostly. Také pro ni bylo těžké, když přišli dcera nebo syn na návštěvu a ona je nepoznala. Držela se mne jako klíště a ptala se proč tam jsou. Bylo to vše horší, než jsem očekávala. Jediné štěstí pro mne bylo, že si mne oblíbila a tak nebyla vzteklá, ani neměla záchvaty zuřivosti, na které mne její dcera upozorňovala. Bylo to dané také tím, že pan Riha, který když se hodně vztekala jí nějakou fackou chtěl usměrnit. Když jsem tam byla já a on chtěl nějak ukočírovat její vztek, stoupla jsem si mezi ně a řekla, že je nemocná a nemůže za to, co dělá. Spoléhala na to a měla mě za ochránkyni. Kdo ví, co se tam dělo, když jsem odjela domů. Další moji starostí bylo jim rozumět. Mluvili dialektem, kterému jsem nerozuměla. Navíc ráno, když jsem přišla a oni neměli nasazené zuby, bylo nad síly kohokoli jim rozumět. Jejich " vos moct sogst" bylo daleko od spisovné němčiny. Ale i to jsem se posléze naučila. Při prvním převlíkání paní do čistého, kdy byla i postel celá počuraná, se mi začal zvedat žaludek už při příchodu do ložnice. Přes to všechno jsem ji pozdravila, objala a řekla, že ji převleču, umyju aby byla hezká. V koupelně jsem ji svlékla plnou plínu a při odnášení na balkon do krytého kýble, se proti mému očekávání pustila za mnou ještě v noční košili a pouštěla hovínka na podlahu obývacího, kterým jsem musela projít. To už jsem se začala dávit, ale protože jsem musela pro hadr, stačila jsem to rozdýchat. Hlavou mi prolétlo, že se v téhle rodině snad nikdy nenajím. Po vykoupaní, kdy mi neustále opakovala, že po chotbě někdo chodí, ať ho vyženu, že je to cizí chlap, jsem ji oblékla do čistého, učesala její nádherné husté vlasy a šla snít k zrcadlu, aby se podívala, jak je hezká. Po podívání mi řekla, ať tu starou babu vyhodí, že tam nemá co dělat. Na mou odpověď, že to je přece ona, mi odpověděla, že ne, že ona je mladá, má krásné černé vlasy a tu babu vůbec nezná. Bez mrknutí oka jsem jí řekl, že ji vyhodím, ať si sedne k televizi, že Pepino, ten ježeček se chce dívat na seriál. Jakmile odešla od televize, zapoměla na ženskou a s chutí se pustila do snídani,

kterou jsem pro ni připravila. Pan Riha si snídani připravoval sám. Já nepozřela ani sousto, likvidovala postel, kterou jsem povelkla do čistého, špinavé dala do pračky a prala, uklízela, větrala, vyvoněla byt, aby tam nebyla cítit moč a já mohla pouštět návštěvy do bytu. V poledne přinesli oběd, který jsem dala do talířů aby se mohli najíst. Na otázku pana Riha, co budu jíst já, jsem řekla, že se najím později. Ani on totiž nepochopil, že nemůžu nic polknout. Tak dobře jsem se naučila skrývat svou nechuť k jídlu. Po obědě paní řekla, že chce domů. Ani jsem nemrkla, oblékla jsem ji do svátečního a vyrazily jsme ven. Vedle bytovky, kde nyní bydleli, zedníci bourali dvojdomek, kde Rihů bydleli, než se odstěhovali, 40 let. Paní Greta se ptala, proč to dělají, že tam bydlí, abych jim to zadržela. Řekla jsem jí, že ho musí opravit a potom se tam budou moct vrátit. Uspokojilo ji to, obešly jsme bytovku i z druhé strany a po prohlášení, že jí bolí hnáty, jsme se vrátily domů. Pan Riha nás sledoval z oken. Po převléknutí jsem ji chtěla odvést k televizi na její gauč, koukla do pokoje a řekla, že tam nepůjde, že tam sedí nějaký cizí chlap. Já na to, že je to její manžel. Pan Riha konečně promluvil. "Už ti zase hrabe?" A udělal si kolečko na čele. Paní ho poznala po hlase a rozběhla se k němu. Sevas Otmar, byla její odpověď na to kolečko. "Kde jsou děti?" Ptala se. Pán si zase udělal kolečko před čelem a dál se díval na fotbal, který sledoval celé odpoledne. Paní Greta si lehla na Gauč a spala minimálně dvě hodiny, Já ^uztím žehlila a vařila večeři, protože jina~~k~~ se mi paní kolem toho motala a já měla strach, aby se nespálila, nebo aby nespálila mne. Po vyspání se posadila, koukla okolo sebe a když zjistila, že jsem poblíž, uklidnila se. Jak já se těšila na 5 hodin odpoledne, kdy jsem jela domů, si málokdo umí představit. Také jsem si musela zvyknout zamykat a uklidit klíče, protože paní mi taky utekla ven jen tak a já ji hledala kde se dalo. Dezorientovanou jsem ji pak odváděla domů. Byla šťastná, že mě vidí a v klidu pak se mnou šla. Nikdy si na nic nestěžovala, ale jestli ano, já jí zpočátku nerozuměla, kývala na vše co řekla, vyposlechla a nikdy, opravdu nikdy neodporovala.

Stávalo se, že mi pan Riha po příchodu do práce hlásil, že nemůže najít zuby a peněženku. Slíbila jsem to najít, ale až se postarám o paní. Ta byla trochu ustrašená z jeho křiku a neustálého ptaní, kam to dala. Chytla se mne a čekala co bude. Uklidnila jsem ji, ať si nedělá starosti, převlékla ji, nakrmila, posadila před televizi, panu Rihovi nekompromisně nařídila, aby ji nechal v klidu, že je nemocná a nemůže za nic co dělá a šla hledat ztracené věci. Zuby jsem našla zabalené v mokrém hadru na nádobí v ledničce a peněženku v krabici od bot ve skříni v ložnici. Pan Riha se uklidnil a paní se v klidu dívala na seriál v televizi. Asi po měsíci jsem si všimla, že když ráno přijdu, paní se na mne usmívá jako batole na mámu. Ano i přes její nemoc poznala, že pan Riha si k ní nesmí dovolit zvednout hlas, natož na ni křičet. On byl v rodině generál a i dcera a syn museli poslouchat na slovo a paní byla často kvůli své nemoci od něj sekýrovaná, což končilo mým nástupem do rodiny. Zamykáním skončily i její útěky ven v pyžamu a pan doktor, z kterého měla hrůzu když přišel na kontrolu říkal, že je klidnější a nechá se od něj občas prohlédnout. Vívala ho jako milou návštěvu, pozvala dál a nařizovala mi ať ho pohostím. Ptala se jak se má, co doma a byla na něj hodná. Musela-li někdy do ordinace na kontrolu, jela jsem s ní a dcerou, celou dobu ji držela za ruku a uklidňovala ji, že pak hned pojedeme domů. Věřila mi na slovo a tak se tam s nimi neprala, jak mě o tom informovala dcera. Ano, tahle nemoc je zlá, ovšem ještě horší je pro ty okolo, kteří ji znali jako schopnou maminku, která se o ně starala a vše pro ně s láskou dělala. Pan Riha si díky mému domlouvání taky uvědomil, že paní za to nemůže a byl k ní schovívavější. Tito lidé potřebují jen lásku a pocit bezpečí, klid a pochopení. Jednou jsem ráno přijela, otevřela dveře na chodbu bytovky a uviděla paní Grétu ~~na~~, jak se tam strká s panem Rihou a sousedka mu pomáhá ji udržet a nepustit ji v pyžamu celou počuranou ven. Křičela, že má dnes svatbu a musí být za chvíli na radnici. Vyběhla jsem schody, tašku strčila sousedce do ruky, odstrčila jsem pána, paní objala a řekla že na radnici to stihnem, ale musí se pěkně obléct a učesat. Hned se

uklidnila, šla se mnou domů a než jsem ji umyla, převlekla a nakrmila, zapoměla na celý incident. Dala jsem ji ježečka Pepina, posadila ji k televizi a ona mu tam šeptala svoje starosti a říkala mu, ať se nebojí, že mu nenechá ublížit. Sousedka se divila tou proměnou a uklidněná odešla domů. Později mě po příchodu do práce vítala paní Gréta s rozbitým nosem a sešitým obočím s modřinami pod očima. Čekala tam také její dcera, která mi vše vylíčila. Paní v noci vstala a chtěla stlát postele, sklouzl pod ní koberec a ona se praštila o postel. Pan Riha se vzbudil, viděl krev a zavolal dceru, která okamžitě volala pohotovost, odvezli ji zašili a pak pustili domů. Paní se na mne pověsila a já ji dlouho hladila a utěšovala. Dcera tu spoušť už uklidila, Lidé s alzheimrem necítí bolest, ale jsou vyděšeni, když ^{vidí} krev a neví, kde se na nich vzala. Po mém utišení se nechala odvést na gauč a v klidu se s Pepinem dívala na televizi. Dcera odešla domů, já došla natrhat jítrocel, rozmixovala jsem ho a šťávou potírala tržné zašité rány. Nijak se nebránila. Třetí den se tam byl podívat pan doktor a mohl vytahat stehy, protože to měla zahojené. Při převlékání jsem si všimla, že má oteklé koleno a tak jsem se ptala, jestli jí to nebolí. Vrtěla hlavou, že ne. Přesto jsem ji položila na gauč a udělala priznic obklad. Viděla jsem na jejím obličejí úlevu a poznala, že jí obklad dělá dobře. Po roce a půl ji odvezli do nemocnice na nějaká vyšetření, po 14ti dnech ji pustili domů. Měla horečky, nejedla nepila, byla apatická. Byla jsem tam ve dne v noci, dělala obklady, krmila po lžičkách, pítí jakbysmet. Zacházela jsem s ní jako s malou holčičkou, která stůně. Když jí začaly vynechávat polykací reflexy, odvezli ji znovu do nemocnice. Loučila jsem se s ní s tím, že tam na ni počkám. Po 3 dnech zemřela. Její manžel po ní truchlil rok, po kterém jsem se starala o něj a za rok zemřel taky. Za ten rok, co jsem o něj pečovala jsem znala celou rakouskou fotbalovou ligu, každého trenéra a fandila o sto šest, protože tam na práci skoro nic nebylo. Každý jsme fandili jinému týmu a bylo mi ho docela líto, když vyhrál ten můj tým. Taky chodil do pěveckého kroužku, měl krásný basbarytoⁿ/a

často jsme si spolu zazpívali to, co jsme uměli oba. Takže ruskou "Kaťušu, byl v rusku v zajetí, "tři bílé břízy", ty zpívali v každé rakouské Musikparade a tak se náš dvojhlas linul naším vchodem po celém patře. Měl radost, že si sním zpívám.

Jednou se vracel ze zkoušky domů v 10hod. večer, a už na chodbě zpíval, jako kdyby za to byl placený. Mírnila jsem ho a snažila se, dostat ho do postele. Nebyla s ním řeč, chtěl ještě pivo. Začala jsem spoléhat na to, že má přebráno a improvizovala. Řekla jsem mu, že zavíráme, protože už všichni odešli a pivo tudíž nedostane. Rozhlédl se kolem sebe, a když zjistil, že tam opravdu nikdo není, řekl že zaplatí a půjde. Na moji odpověď, že už má zaplaceno se chtěl zvednout, ale vzhledem k vypitému mu to moc nešlo a tak se zeptal, jestli by tam mohl přespat. Ani jsem nemrkla a řekla, že ještě jeden pokoj máme volný, tak se do něj odebral, uložil se a ráno si na nic z toho nepamatoval. Tvrdil mi, že měl jen 2 piva. Chtěla jsem po něm účet, protože jsem vedla domácí knihu, kam se zapisovaly všechny výdaje za měsíc, kterou si dcera pok každé zkontrolovala. Když jsem viděla tu zahrádku piv a štamprlat, nedivila jsem se, že si nic nepamatuje. Byla to někdy i legrace, ale já jsem se k nim vždy chovala s úctou k jejich věku a nikdy jsem ty prohřešky nepřipomínala. Jen s dcerou jsme se někdy zasmály, jak kontrolovala účty z hospody. Taky chtěl, abych s ním šla na pivo jen tak, ale to jsem pokaždé odmítla, protože jsem byla v práci a kdyby se nedej bože něco stalo, asi bych to odnesla já. Mnohdy si u mě celá rodina objednala oběd a tak jsem vařila pro 10 lidí a byla ráda, že jim chutnalo. ~~Rok~~ Rok a půl po smrti babičky také umřel a už na hřbitově mě chytali lidé a chtěli, abych pečovala i o jejich rodiče. Chtěla jsem si od toho všeho odpočinout a tak jsem jim všem odpovídala, že chci mít 3 měsíce volno a pokud budu chtít ještě pečovat o někoho, tak se ozvu.

Po dvou měsících už mi volali a já byla rozhodnutá, že pečovatelku už dělat nechci. Jen úklid.

A tak jsem nastoupila u paní Erny. Měla malý 3pokojový byt a já tam

docházela jednou za 14 dní, vygruntovala, vyžehlila, ale taky popovídala, zkrátka byla jsem tam docela užitečná.

Za dva měsíce se tam zastavila její vnučka, učitelka ze Schremzu, jestli bych k ní nechtěla taky chodit uklízet. Odpověděla jsem, že ano. Jeli jsme se tam podívat, měla domek v řadové zástavbě a na pořádek byla pedant a tak jsme se domluvily, že tam budu chodit každý týden odpoledne od půl 2hod. do půl 6hod. Zkoušela mi vysvětlit, jak si představuje úklid. V duchu jsem se musela usmívat, protože po paní Luise, která nás ~~XXX~~ naučila jak má být uklizeno, jsem se nemusela bát. Hned po prvním dni u ní mi řekla, že tak dobře by neuklidila ani ona a smlouva byla zpečetěná. Za další dva měsíce se mi ozvala další rodina, která chtěla uklízečku pro maminku. Měla silné astma už nějakých 30 let a obývala hořejší patro domku ve kterém v přízemí bydlel její syn se ženou. Taktéž jsme se domluvili na každý týden, protože tam bylo víc uklízení, které paní Ingrid delší dobu nestíhala. Po pořádném úklidu jsme se domluvily na jednou za dva týdny a pak jsem ji ještě dělala masáž zad, jen půl hodiny, protože ji to dělalo dobře i na to astma. Alespoň mi to tvrdila. Když jsem u ní začínala, bylo jí 76 let.

Získala jsem tu zkušenost, že děti těchto babiček se o ně nechtějí, nebo nemohou starat a tak raději najmou někoho cizího, aby měli jistotu, že jsou v čistu a že jim někdo cizí (já) vysvětlí, že plíny papírové jsou pohodlné a praktické. K paní Ingrid chodila ještě každý čtvrtek paní pečovatelka z Rakouska, která ji umyla, udělala vlasy, vyvětrala a já už nemusela tyhle věci dělat. Paní ^{ERIVĚ}~~Ingrid~~ bylo úctyhodných 81 let, když jsem u ní začínala. Byla už dlouho vdova, její manžel byl čech. Děti jí došly na nákup, obědy ji nosila služba k tomu určená a tak byla relativně v klidu.

K paní Ingrid také docházela pedikérka, paní která odvezla vždy tak 3 ženy na nákup, a pan doktor, který zkontroloval zdravotní stav, napsal prášky, píchl injekci na bolest, zkrátka měli vše co potřebova-

ly. Postupně jsem měla na starosti 7 rodin, kam jsem dojížděla jednou za 14 dní, jen k Denise každý týden. Ta se během roku vdala a po roce se jí narodila dcera a tak mi přibyla práce. Praní a žehlení na malou Laru, kterou jsem dokázala utišit, když se máma potřebovala převléct, aby mohla odjet k babičce a já měla čas na úklid praní a žehlení. Když jí byl rok, mnohdy se stalo, že nikam nechtěla, protože mi chtěla pomáhat. Viděla, že se tam dělají mnohem zajímavější věci, které ona za celý týden nevidí. Než se tedy maminka oblékla, dala jsem jí do ruky hadr a ona utírala co se dalo. Také mi pomáhala sbírat prádlo, dávala ho do košíku, zkrátka ji bavilo vše, co jsem dělala já. Pak ji máma musela smykem tahat do auta, abych měla klid na práci. Když večer přijeli, já měla hotovo a zase si se mnou chtěla hrát, ale já musela domů. Když jí byly 2 roky, už věděla, jak se zapíná pračka a Denisa mi říkala, že musejí zamykat komoru, kde pračka stála, protože ji mnohdy sama zapla. Je to zkrátka učenlivé dítě a vždy se na mě těší.

Teď se rozhodli, že si postaví nový dům, tak mi ukazují plány a říkají, že za dva roky by tam už měli bydlet. Samozřejmě by chtěli, abych tam šla jako uklízečka zase jen já. Uvidíme, jak na tom budu po zdravotní stránce.

Hodně na mě zapůsobila taky paní Gusta z Gmundu, která bydlela v pečovatelském domě. Měla jen 2 místnosti, které jsem měla uklizené za chvíli. Chtěla vědět, co se děje v rodinách, kam jezdím, protože všichni se navzájem znali. X Tak jsem ji informovala, co kterou bolí, co kterou trápí a co je kde nového. Platila mi moc za ty 2 hodiny a já, protože jsem jí nedokázala nijak vysvětlit, že chci jen co mi patří, jsem vždy, když jsem kní měla jet, zajela do cukrárny, koupila zákusky a také jsem ji koupila třeba svetřík, nebo halenku a udělala jsem jí radost. Nedokázala bych si vzít víc než mi patřlo. Bylo jí 87 let, ale byla ještě čilá a myslelo jí to. Taky se někdy, když jsem přijela chtěla podívat do cukrárny a tak jsem ji naložila do auta a jely jsme na kafe a zákusek. Byla dost svérázná a když jsem někdy

poukazovala na to, že musím uklidit, aby bylo vše v pořádku, řekla že to je její věc a snacha ani její dva synové jí nebudou říkat, co mám dělat, nebo nemám dělat. Pak se stalo, že si zlomila nohu ve stehně a její snacha mi volala, že je v nemocnici a dají mi vědět hned jakmile se vrátí. Byla tam měsíc a pak prý jim tam dělala takový poprask, že už chce domů, že doktor řekl, že jí musejí dát do domácího ošetření, protože ruší ostatní pacienty a sestry tam nemají na starosti jen ji. Děti jí chtěly umístit na doléčení na LDN, ale ona jim řekla, že tam nechce a tak ať to ani nezkoušejí. Tak začalo dohadování ve kterém jsem měla já zastávat péči o ni. Já jsem jim ovšem řekla, že mám na starosti ještě 6 rodin a nevím, jak bych to skloubila. Tak se nakonec dohodlo, že k ní 3 krát denně bude chodit pečovatelka, která ji převleče, chvílku s ní bude chodit a já tam přijdu v 6 večer, připravím večeři a uložím ji. X Začalo pro mne období snad nejnáročnější v mém životě. Vždy večer, když jsem jela od jiné rodiny, kde jsem uklidila, jela jsem k paní Gustině, uvařila, vyžehlila, povídala si sní, pak jsem ji uložila, (spala docela dobře, ráno jsem ji umyla, převlékla do čistého a když přišla pečovatelka tak ji ^{učila} ~~chodila~~ trčtu chodit. Ona pořád naříkala, že nemá sílu na nějaké chození a tak na mě bylo, abych jí nastínila, že když nezačne chodit, bude muset do domova důchodců, protože já nebudu mít sílu ji na posteli ani otočit, jestli zůstane jen ležet. Pak přijel jeden syn, který tam s ní byl dopoledne, odpoledne přijel druhý syn Já odjela k další rodině, kde jsem uklidila, pak jsem jela domů, tam jsem uklidila u svého přítele u kterého jsem bydlela, uvařila a v 5 odpoledne jela ke Gustině, abych vystřídala syny, Tam jsem paní nakrmilatím, co jsem dovezla z domova a pak ji uložila ke spánku. Ráno opět umyla paní, dala ji snídani a po příchodu jednoho ze synů jela do další rodiny uklidit, pak domů, opět se postarat o mého přítele a večer znovu ke Gustině Domluva se sna-chou byla že jim budu pomáhat měsíc a když nezačne chodit, seženou ji místo v domově důchodců, ale nesmím jí to říct. Po měsíci už jsem byla

unavená, práce mne zmáhala a konec pečování byl v medohlednu. Snacha mě poprosila, jestli bych mohla pokračovat, než se věci urovnají. Nejhorší na tom všem bylo, že se mne vždy ptala před paní Gustinou, která na mne spoléhala jako dítě a já neměla to srdce říct, že ne. Vymínila jsem si, že seženu ještě jednu paní z Čech, která mne bude střídat v pátek večer, bude tam do neděle večera a pak ji vystřídám zase já. Byla to má dobrá známá a po představení s tím paní Gustina souhlasila. A tak jsem v té tůře pokračovala další měsíc. Musím také podotknout, že jsme se s paní moc nasmály a to dokonce tolik, že se sousedé stále ptali, čemu se můžeme smát. Vzpomínala jsem na své mládí na tancovačky, kterých jsem si užila dost a dost a paní Gustina mi zase vyprávěla, jak chodili do Českých Velenic tancovat, jak se zdravili s vojáky na hranicích a jak jim vyprávěli, když se ovíněné vraceli do Gmundu, jak se jim v Čechách líbí. Ono po otevření hranic si všichni čeští chlapi u muziky mysleli, že jsou všechny rakušanky bohaté a tak o ně na tancování neměly ženy z Gmundu nouzi. Těch zážitků bylo moc a hodně jich bylo komických a tak jsme se kolikrát smály, až nás bolelo břicho. Jednou také jsem ji chtěla převléct do pyžama a ona na mne spustila perfektní češtinou. Podej mi ruku a deme pryč. Byla jsem v šoku, koukala jak péro z matrace a ona pokračovala: tuhle košili já nechci ta je moc teplá, dej mi šaty a pudeme tancovat. Začala jsem se smát a řekla jsem jí, proč se mnou nemluví česky, když to umí a ona řekla, abych to neříkala jejím synům, že si platila kursy češtiny, aby věděla, co o ní ti chlapi mluví, že jí vadilo, když jim nerozumí. Tak jsem jí slíbila, že když se rozchodí, vezmu ji s sebou do Velenic tancovat. Druhý den opravdu ušla dost velký kus s pečovatelkou a tak jsem ji v tom každý večer utvrzovala, že s ní tancovat půjdu. Pak najednou přišli její mladí s tím, že jí vyjednali rehabilitační pobyt ve Vídni a že tam bude měsíc a rozchodí se. Samozřejmě, že tam jet nechtěla, ale já jsem jí říkala, že když pojedete tak ji vezmu k nám domů do Čech a ukážu jí kde bydlím, představím

jí svého přítele, zajedeme si někam zatancovat a budu k ní zase jezdit uklízet. Horko těžko se mi to podařilo, ona by byla nejradši, kdbych jela s ní. To nešlo, protože jsem neměla na starosti jen ji a upřímně jsem se těšila, že budu jezdit jen po tom uklízení a pořádně si odpočinu. Musela jsem ji vypravit a počkat s její snachou na sanitku, která ji tam měla dovézt. Jak já si oddychla, to si nikdo neumí představit. Po měsíci mi volala snach znovu, že mamku vezou domů, jestli bych ji zase mohla hlídat. Byla jsem z toho nešťastná, ale měla jsem tu 89 letou paní upřímně ráda a nedokázala jsem říct ne. Zase mi líčila, jak byla ubytovaná na pokoji s čúzou, která se malovala i když šla na snídani. Ne, že by paní Gustina se nemalovala, ale jak byla nepohyblivá, tak měla vztek, že se taky nemůže namalovat, no a tak zase všechno, čím jsem ji motivovala bylo na nic. Za týden si mě odchytila snacha se synem před barákem. Říkali mi, že pro ni sehnaní domov důchdců ve Vaitře a v pondělí následujícího týdne se tam měla stěhovat. Po mě chtěli, abych řekla, že ji nemůžu hlídat denně. Byla jsem docela naštvaná, protože to byla jejich věc a já jsem byla pouze najatá na hlídání. Oni mi vysvětlovali, že paní Gustina jim říká, že ona nikam nepůjde, že má mne a já ji budu hlídat. Tak jsem si prožila tu nejhorší chvíli svého života, protože jsem musela říct, to že není možné, protože já mám na starosti 6 dalších rodin ohledně úklidu a nemůžu tam být denně.

Ten poslední večer před odjezdem do domova byl taky jedlý. Začala naříkat, že ji bolí ~~noha~~ noha a ať zavolám doktora. Mazala jsem ji nohu, záda a protože jsem věděla, že to říká proto, aby ji odvezli do nemocnice a ona nemusela do toho domova, řekla jsem jí, že tam zavolám ráno a pak se uvidí. Celou noc jsem se nevyspala. Ráno přijela snacha, oblékla jsem jí a hned pak přijela sanita a vezli jí pryč. Plakala a prosila, ať jedu s ní, ale já musela k jiné rodině a tak jsem jí slíbila, že se tam na ní v pátek přijedu podívat. Když jsme tam s přítelem vyrazili na návštěvu, řekli nám na recepci, že ji museli

odvézt do nemocnice do Gmundu. Tak jsme se vydali za ní. Tam nám na recepci řekli, na kterém je pokoji a oddělení. Byli tam náhodou syn se ženou a byli rádi, že ~~XX~~ jsme tam přijeli. Paní Gustina plakala a tvrdila, že zpátky do domova nepůjde, že ji budu hlídat já. No to jsem si pomohla. Ale nechali jsme ji při tom. Přivítala se s mým přítelem a on jí taky říkal, že si s ní určitě rád zatancuje. Říkal to česky, německy se neuměl ani jak já říkám najíst a ona mu rozuměla, tak se na něj usmívala a byla šťastná, že s ní tak trochu koketoval.

Pak jsem se za ní byla podívat na její narozeniny, koupila jsem jí dárek. Zase plakala, ale už na ní bylo vidět, že je s tím vším smířená a tak jsme se i trochu zasmály.

Místo ní mi přibyla další nová rodina a tak se asi nikdy, pokud budu ~~XXX~~ zdravá, nikdy nebudu nudit.

Musím říct, že jsem měla vždy s těmi rodinami vynikající vztahy. Brali mě všichni bez výjimku jako kdybych patřila k nim. Všechny narozeniny jsem absolvovala s nimi. S panem Kubatem jsme byli na jeho 60tinách v Českém Krumlově a byli jsme ubytováni v hotelu Inn, kde Nocleh na jednu noc stála 3000 Kč. Byli jsme tam s dalšími 120ti hosty. Mimo jiné tam se mnou u stolu seděl Antonín Panenka na kterém jsem vymámila podpis pro mého vnuka. Trapas byl, že jsem mu dala památník, podala tužku a ona nepsala. Zachoval chladnou hlavu a poprosil procházejícího číšníka, aby mu půjčil svou. On byl dlouho v Rakousku. Hrál za Rapid Vídeň a už pan Riha říkal, že mu tam říkali lorde. Panu panenkovi. Byl prý Gentleman každým coulem. Když někoho zfauloval, podal mu ruku a omluvil se. No ráda jsem ho viděla na vlastní oči. Absolvovala jsem taky všechny pohřby. Jen dva u pána apaní Říhů, jak jsem je měla pojmenované já. Ale i narozeniny jejich jsem s nimi slavila a jejich dcera mne zvala na plavbu lodí po Dunaji, že mi to zaplatí, ale to už jsem pracovala jinde a neměla jsem tolik času a musela s díky odmítnout. Také jsme jezdívali do restaurací na obědy, nebo do cukrárny na výlety jednodení. Jakmile jsem ale byla ve více rodinách, nešlo to, protože bych neměla žádný čas na sebe.

15)

Také paní Aloisie z HAIDERNAISCHTENU je mimořádná dáma, se kterou se zasmějeme skoro pokaždé když k ní přijedu. Jeden z jejích synů měl první ženu češku a paní si kvůli ní pořídila český slovník a i když už byli rozvedeni, vzpomínala na ni v dobrém. Třeba se mne zeptala: Ano co to znamená pocem? Vysvětlila jsem jí to. Pak zase co je sedni! Řekla jsem jí, že u nás tak voláme na psa. Mezi její nejoblíbenější hlásky v češtině patřilo: drš hubu. Pak mi říkala, že se pochlubila dceři, jak hezky si se mnou popovídá v češtině a dcera jí poradila, aby se mnou tak nemluvila, nebo k ní nebudu chodit uklízet. Byla celá rozpačitá, ale tvrdila, že tak ta česká snacha mluvila s jejím synem, tak že to nemůže být nic špatného. Smála jsem se ještě doma. Vždy, když mě přeplatí, a já se bráním, že to nechci, řekne: drš hubu a smějeme se obě. Mám ji moc ráda. Když byla v nemocnici, nařídila dceři, že mi musí odemknout a koupit nějaký dobrý zákusek. Když jsme se pak vítaly měla vždy v očích slzy. Já je mám všechny moc ráda, protože se mnou nikdy nejednají, ako s najatou paní na úklid, ale jako se sobě rovnou. Vždy, podotýkám, vždy když přijdu do práce, řeknou: mohla bys prosím to a to a když odcházím, pokaždé děkují a říkají: tak je zase perfektně uklizeno. Já mezi nimi také nedělám žádné rozdíly. Oni už si zvykli, že nikoho nepomlouvá, nikomu nestráním, a když některá se s jinou chytne, vždy říkám: ne nepochlubila se. Oni se za měsíc udobří a protože je to stejné jako v čechách, odnesla bych to nakonec jen já. No, teď, když tohle píšu, začal řídit ten koronavirus, tak jsem je všechny obvolala a oznámila, že tam nemohu jetdit, abych dodržovala nařízení naší vlády. Slíbili jsme si, že si občas zavoláme, jak jsme na tom, ale stejně mi všichni moc chybí. Tak nám všem a vám taky přeji hodně zdraví a ať to všichni přežijem.

Zdraví

TEL: 724995504

email: manybed@

seznam.cz

ANNA BEDNÁŘOVÁ
TŘEBŇSKÁ 18
CHLUM U TŘEBONĚ
37804